

Sygn. akt I C 72/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: sędzia Donata Nowocień - Pluta

Protokolant: Anna Ogrodnik

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2021 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę kwoty 629.584,90 zł

I. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 629. 584,90 zł (sześćset dwadzieścia dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt cztery 90/100 zł) wraz z odsetkami umownymi od kwoty 590. 978,19 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 24 września 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 42.300,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 72/21**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. w W. domagała się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 629. 584,90 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 590. 978,19 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 24.09.2019 r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 24 stycznia 2012 r. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego (...) nr (...). Pozwany naruszył warunki tej umowy, gdyż nie spłacał zaciągniętego zobowiązania i z dniem 7 maja 2019 r. zadłużenie zostało postawione w stan wymagalności. Wobec powyższego pozwany został wezwany do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany nie spłacił zadłużenia i dlatego strona powodowa podjęła decyzję o wniesieniu niniejszego pozwu.

Sąd Okręgowy w(...) w dniu 27 lipca 2020 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zarejestrowanym pod sygnaturą akt I Nc 39/20, uwzględniający w całości żądanie strony powodowej.

Pozwany M. K. w dniu 25 sierpnia 2021 r. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, żądając oddalenia powództwa w całości oraz skierowania sprawy do mediacji, celem umożliwienia stronom zawarcia porozumienia. W uzasadnieniu podniósł zarzut przedwczesnego wniesienia powództwa oraz nieuwzględnienia przez stronę powodową jego obecnej sytuacji materialnej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 stycznia 2012 r. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego (...) z oprocentowaniem zmiennym nr (...). Strona powodowa udzieliła kredytobiorcy kredytu w kwocie 671.125 zł, który zgodnie z §2 umowy miał być przeznaczony na: budowę domu jednorodzinnego w C., gmina C. oraz spłatę kredytu gotówkowego P. umowa nr (...) z dnia 4 lutego 2010 r. Kredyt został udzielony na 360 miesięcy, poczynając od dnia zawarcia umowy. Całkowity koszt kredytu zgodnie z umową wynosił 1 025 152,60 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego wynosiła 1 696 277,60 zł. Docelowym zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka na nieruchomości zlokalizowanej w C. dz.(...), gm. (...), objętej księgą wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w(...) V Wydział Ksiąg Wieczystych do kwoty 1 140 920 zł.

Dowód:

-umowa o kredyt, k. 11-20

-treść księgi wieczystej, k. 140-141

Na wniosek pozwanego z dnia 17 marca 2014 r. w drodze aneksu do umowy nr (...) z dnia 28 marca 2014 r. dokonana została zmiana warunków spłaty kredytu, obejmująca okres od kwietnia 2014 r. do marca 2015 r.

Dowód:

- pismo pozwanego z dnia 17 marca 2014 r., k. 103

- wniosek pozwanego z dnia 20 marca 2014 r., k. 104-106

- aneks nr (...) z dnia 28 marca 2014 r., k. 107

Pismem z dnia 5 stycznia 2018 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty zadłużenia w kwocie 8 911,75 zł (3 724,24 zł – kapitał przeterminowany, 5 187,51 zł – odsetki od zadłużenia przeterminowanego).

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 5 stycznia 2018 r., k. 108

Pismem z dnia 11 stycznia 2019 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty zadłużenia w wysokości 8 739,91 zł (3 823,41 zł – kapitał przeterminowany, 4 916,50 zł – odsetki od zadłużenia przeterminowanego) przed wypowiedzeniem umowy kredytu. Jednocześnie strona powodowa poinformowała pozwanego o możliwości złożenia – w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania tego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz o tym, że w przypadku nieskorzystania z przysługujących mu uprawnień umowa zostanie wypowiedziana z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy z dnia 11 stycznia 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki, k. 109-111

W dniu 11 marca 2019 r. strona powodowa z powodu niedotrzymania przez pozwanego warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty wypowiedziała umowę o kredyt. Kwota zadłużenia na dzień sporządzania wypowiedzenia umowy wynosiła 14 759,17 zł, w tym zaległy kapitał – 6 543,95 zł, odsetki zaległe – 8 113,65 zł, odsetki od zaległego kapitału i odsetek skapitalizowanych – 101,57 zł.

Dowód:

-wypowiedzenie umowy z dnia 11 marca 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki ,k. 112-114

Pismem z dnia 10 czerwca 2019 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty 631 569,44 zł tytułem wymagalnego zadłużenia. Na powyższe składało się: 590 978,19 zł –kapitał, 34 873,10 zł – odsetki zapadłe, 5 718,15 zł – odsetki karne.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 10 czerwca 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki, k. 134-135

- historia operacji na kontrakcie kredytowym, k. 115-127

- wyciąg z ksiąg (...) Bank (...) S.A., k. 128-129

- dyspozycja wypłaty kredytu, k. 98-102

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Strona powodowa wykazała swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 – jednolity tekst z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z powyższego wynika, że kredyt jest przedmiotem świadczenia kredytodawcy w łączącym go z kredytobiorcą stosunku zobowiązaniowym. Przedmiotem tego świadczenia jest kredyt w znaczeniu ekonomicznym rozumiany, jako określony potencjał finansowy banku udostępniony innej osobie, zgodnie z umówionymi zasadami. Do najważniejszych cech kredytu bankowego należą więc celowość, gdyż kredyt udzielany jest na dokładnie określony cel, odpłatność, ponieważ kredytobiorca jest zobowiązany do zapłacenia odsetek, prowizji od udzielonego kredytu, oraz fakt, iż kredytodawcą może być jedynie bank lub inny podmiot uprawniony do tego na podstawie odrębnych ustaw. Kredyt można zdefiniować więc jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego treścią jest dostarczenie przez bank określonej kwoty środków pieniężnych dla kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji. Głównym świadczeniem kredytobiorcy w ramach umowy kredytowej jest zwrot kredytu, czyli pobranych z banku środków pieniężnych. Obok jednak korzystania z kredytu i obowiązku zwrotu składającej się na niego kwoty, przepis art. 69 ust. 1 Prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki te są świadczeniem ubocznym względem spełnienia obowiązku zwrotu udzielonego kredytu. Zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek jest więc elementem przedmiotowo koniecznym dla skutecznego zawarcia umowy kredytu. Oznacza to, że wynagrodzenie tego rodzaju bank kredytujący musi pobrać zawsze dla zachowania ważności danej umowy jako umowy kredytu. Nie można więc ubiegać się o udzielenie kredytu, który pozbawiony byłby odsetek.

Umowa dołączona do akt sprawy odpowiada wszystkim przedmiotowo istotnym warunkom umowy kredytu. Stronie powodowej służyło prawo do sporządzenia na podstawie ksiąg banku wyciągu oraz innych oświadczeń podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzonych pieczęcią banku i dokumenty takie miały moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń (art. 95 ust. 1 pr. bankowego). Dokument dołączony do pozwu w postaci wyciągu z ksiąg banku jest zatem zgodnie z art. 244§1 k.p.c. w zw. z

art. 95 ust. 1 pr. bankowego dowodem istnienia i wysokości wierzytelności strony powodowej. W niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg banku w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów, tj. umowy kredytu, wezwań do zapłaty wraz z dowodem ich wysłania pozwanemu, wyliczenia odsetek, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Powodowy bank powoływał się na brak spłaty wynikającego z umowy zadłużenia wraz z odsetkami, zaś pozwany twierdzenia te kwestionował podnosząc zarzut przedwczesnego wniesienia powództwa oraz nieuwzględnienia przez stronę powodową jego obecnej sytuacji materialnej.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że dniu 24 stycznia 2012 r. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego (...) z oprocentowaniem zmiennym nr (...). Strona powodowa udzieliła kredytobiorcy kredytu w kwocie 671.125 zł. Obowiązkiem pozwanego była terminowa spłata rat kredytu. Ze względu na brak wywiązywania się przez pozwanego z warunków umowy, został on wezwany przez stronę powodową do uregulowania zaległości. Wobec braku odpowiedzi pozwanego, strona powodowa czyniła dalsze kroki, co w konsekwencji doprowadziło do wypowiedzenia umowy łączącej strony.

W ocenie Sądu zarzut pozwanego dotyczący przedwczesności powództwa należało uznać za chybiony, gdyż nie było przy tym wątpliwości, że w chwili wyrokowania roszczenie powoda było wymagalne. Powyższe zostało skutecznie potwierdzone przedłożonymi w trakcie trwania sprawy przez stronę powodową dowodami.

O ile jednak strona powodowa przedstawiła dowody z powołanych wyżej w uzasadnieniu wyroku dokumentów, na okoliczność prawdziwości twierdzeń uzasadniających roszczenia pozwu, o tyle pozwany żadnych kontrdowodów nie przedstawił, poprzestając jedynie na gołosłownym i ogólnikowym zaprzeczeniu prawidłowości wyliczenia roszczenia. Pozwany ograniczył swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na nim spoczywał w rozpatrywanej sprawie ciężar dowodu. Taka postawa procesowa strony pozostaje jednak w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. (strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody). Natomiast okoliczności przedstawione przez pozwanego odnoszące się do jego niekorzystnej sytuacji finansowej w żaden sposób nie prowadzi do uznania przez Sąd, że dochodzone przez stronę powodową żądanie jest bezzasadne. W interesie pozwanego było bowiem to, aby dochować wszelkiej, należytej staranności i podejmować takie kroki, aby nie doprowadzić do skierowania sprawy na drogę sądową.

Roszczenie kredytodawcy (Banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Takie wykorzystanie oznacza wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do jego dyspozycji. Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne świadczą o tym, że doszło do wykorzystania sumy udzielonego kredytu przez pozwanego. Wynika to przede wszystkim z dyspozycji uruchomienia kredytu. Pozwany zobowiązał się zwrócić bankowi wykorzystaną sumę kredytu, jednakże zwrot ten nie nastąpił w terminie określonym w umowie kredytu. Niespłatenie kredytu w terminie lub w wysokości określonej w umowie stanowi niewykonanie zobowiązania przez kredytobiorcę.

Pozwany nie wykazał, że faktycznie spłacił zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, tj. że jest niezgodne z kwotami, które pozwany zapłacił. Pozwany nie podjął w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi negowaniem twierdzeń pozwu.

Powyższe okoliczności przekonują, że wobec bezspornego faktu zawarcia przez strony umowy kredytowej, to pozwanego negującego wierzytelność Banku obciążał obowiązek wykazania, że dokonał spłaty kredytu. Bezspornie takiego dowodu pozwany nie przedstawił, zaś całokształt dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, dawał podstawy dla udzielenia ochrony prawnej stronie powodowej.

Kredytobiorca obowiązany jest do zapłaty odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.), których wysokość zazwyczaj określana jest w umowie kredytu powyżej stopy odsetek ustawowych (tzw. odsetki karne). Kredyt nie został ostatecznie spłacony, dlatego powództwo należało uwzględnić w całości.

Sąd kierując się powyższym orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji, Sąd stosownie do wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 42.300,69 zł. Strona powodowa poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 – jednolity tekst), strona powodowa uiściła również 31.480 zł tytułem opłaty od pozwu i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.